

Fausto Brizzi

O sută de zile de fericire

Traducere din italiană de
Oana Sălișteanu

Cele mai importante zile ale vieții mele au fost trei. Pentru a nu nedreptăți pe niciuna dintre ele, am să vi le enumăr în strictă ordine cronologică.

Cea dintâi a fost vineri 13 octombrie 1972. Vineri 13.

În ziua aceea, pe când o aeronavă Fokker se prăbușea prin Anzi cu cei patruzeci și cinci de pasageri, care aveau, în cele din urmă, să se sfâșie și să se mănânce între ei pentru a supraviețui, Antonio și Carla, cu alte cuvinte tata și mama, pe atunci de vreo optsprezece ani, m-au conceput într-un incomod automobil Dyane cafeniu-deschis. Tinerii parcaseră prețioasa mașină, vintage încă de pe atunci, într-o piațetă de la periferie, prevăzută de planul urbanistic al Romei pentru a servi drept alcov perechilor de îndrăgostiți. În jurul lor — hăul cosmic, câteva frigidere plictisite și înfrigurate, un felinar ce suspină melancolic și un dispozitiv de demontare a caroseriilor, în mijlocul unor mormane de mașini resemnate.

Scenografia perfectă pentru începutul unei povești de dragoste.

Antonio și Carla se cunoscuseră în acea după-amiază la ziua lui Manrico, tocilarul obez și mereu nădușit din Frascati, care încă din gimnaziu o curta pe mama fără succes. Ea tocmai refuzase să danseze cu el un dans lent, pe notele lascive ale tânărului pe atunci Elton John; apoi

Îl zări pe tata care o țintuia cu privirea de la depărtare și aproape că se înecă în timp ce mânca un sandwich cu ton, maioneză și roșii. Adevărul e că tata chiar era un tip care te putea face să te îneci cu sandwichuri cu ton, maioneză și roșii.

Înalt, deșirat și fără scrupule, cânta la chitară electrică și compunea piese rock copiate obraznic după cântecele mai puțin cunoscute ale formației Rolling Stones. Părea fratele mai reușit al lui Sean Connery, dar cicatricea de pe obraz îl făcea mai tulburător și mai misterios decât 007. Cât privește cauza cicatricei sale era în stare ca în fața celor care-l ascultau să îndruge numai scorneli ore-n șir. În funcție de publicul din jurul său, cu cicatricea aceea se alesese în urma unei încăierări sângeroase într-o piață din Ciudad de Mexico, sau de la lovitura de cuțit a unui rugbist încornorat și gelos din Bergamo, sau de la sticla cu care aruncase în el Frank Sinatra, invidios pe talentul lui vocal.

Tata era un profesionist al balivernelor, dar într-atât de ieșit din comun, încât, dacă și-ar fi dorit, ar fi devenit fără probleme prim-ministru. Adevărul îl știam însă numai eu, că mi-l șoptise la ureche tușa Pina, spioana mea din Puglia: când avea trei ani, tata căzuse cu tricicleta, rostogolindu-se și lovindu-se de trotuar. În orice caz, frumosul Antonio își aducea în fiecare seară o nouă pasageră în automobilul său Dyane. De data asta era rândul mamei, sedusă, dar nu abandonată, pentru că în momentul cel mai intens al plăcerii, un Fiat 500 roșu a izbit din spate mașina alor mei. La bord erau doi tineri de vreo douăzeci de ani, ușor chercheliți, din Frosinone, care habar nu aveau că astfel au contribuit fundamental la ruperea unui prezervativ și, în consecință, la apariția mea

pe scena vieții. Așadar, băieți, oriunde v-ați afla acum, în Frosinone sau pe Marte, care în fond e cam același lucru, vă mulțumesc.

În acea zi de vineri 13, aterizasem pe planeta Pământ ca oaspete neinvitat, dar acest lucru nu i-a împiedicat pe Antonio și pe Carla să țină destul de mult la mine, cel puțin atâta timp cât au rămas împreună. Asta însă e o altă poveste, de o tristețe fără de margini. Dacă am chef, v-o povestesc mai târziu.

Cea de-a doua zi importantă a vieții mele a fost 11 septembrie 2001. În timp ce toți se aflau în fața televizoarelor ca să vadă și să revadă imaginile cu cele două aeronave Boeing 767 izbindu-se de turnurile gemene din New York, oferindu-le astfel un nou mister lumii și un nou dușman americanilor, eu mă găseam într-un restaurant la malul mării, cu toți vechii mei prieteni și cu Paola, femeia vieții mele. Era o clasică cină de sfârșit de vară, stabilită cu multe săptămâni înainte, dar în realitate nu era numai un pretext pentru un pește la grătar, întrucât mă pregăteam să o cer pe Paola în căsătorie, care nu bănuia nici pe departe acest lucru. Și nici prietenii mei.

Mă înțelesesem cu un ospătar mai în vârstă să punem la cale o banală pantomimă romantică. Pentru douăzeci de euro bacșiș, acesta urma să stingă luminile, să pună melodia noastră (care, ca amănunt, era și este *Always On My Mind*, în versiunea nemuritorului Elvis) și să aducă triumfal un uriaș tort mimosă, având în centru inelul de logodnă așezat pe o tabletă de ciocolată.

Totul pregătit cu dibăcie și cu multă șansă: acea noapte atât de spuzită de stele, încât părea desprinsă din scena

Nașterii lui Iisus, acea căldură sinceră a prietenilor mei, de parcă am fi jucat într-o reclamă pentru un *amaro*, acea briză atât de bine-venită de parcă ar fi fost ventilatorul lui Dumnezeu. Totul desăvârșit. Sau aproape.

Îl scăpasem din vedere pe Umberto.

Umberto este, din nefericire, cel mai bun prieten al meu, un medic veterinar despre care veți auzi multe în paginile ce urmează.

La sosirea tortului, se ridică de la locul său, repezindu-se să fure șmecherește tableta de ciocolată, țipând: „Iar pe-asta, băieți, am s-o ronțai eu!”

Drept urmare, inelul de logodnă îi fărâmă pe loc molarul.

Așadar, prim ajutor stomatologic și adio moment romantic magic și de neuitat.

În ciuda scenei demne de compasiune, Paola îmi spuse *da*.

Și ne-am cununat la începutul anului următor, într-o bisericuță gotică din apropiere de Milano. E unul dintre puținele lucruri pe care nu le-am regretat niciodată.

Paola este protagonista vieții mele. Și din punctul meu de vedere, felul în care a interpretat rolul soției merită cel puțin un Oscar.

Dacă nu aveți nimic împotriva, mai încolo vă vorbesc puțin despre ea.

Cea de-a treia zi de neuitat a fost duminică 14 iulie 2013, la exact o săptămână după cea de-a patruzecia mea aniversare. Am înțeles imediat că era vorba de o zi specială, pentru că atunci nu au fost dezastre aeriene semnificative care să-mi umbrească momentul.

Era o duminică inutilă și toridă, pe parcursul căreia nu s-a întâmplat nimic demn de luat în seamă. Dacă excludem faptul că pe la 13:27 am tras aer în piept și am murit.

Știu, v-am povestit deja finalul și acum nu mai aveți chef să citiți restul cărții. Păi, atunci, dacă de lectură s-a ales praful, dar totuși cartea ați cumpărat-o și parcă nu vă vine să vă opriți la pagina 13, să vă spun și numele asasinului. Ei bine da, chiar dacă acesta nu e un roman de Agatha Christie, există un asasin. Ba chiar un criminal în serie, întrucât nu m-a ucis doar pe mine, ci milioane de persoane, de i-ar fi făcut invidioși și pe Hitler sau Hannibal Lecter. În fiecare an, aproape o treime din toate formele de moarte ce afectează omenirea este opera sa. Statisticile arată că este cea dintâi cauză a decesului în lumea occidentală. Pe scurt, nu sunt deloc singurul.

Asasinul cu pricina nu are nume de familie, ci doar un nume scurt, cu rezonanță zodiacală și prea puțin amuzant: cancer. Unii îi spun „tumoare” (care în latină înseamnă „umflătură”, uite la ce e bună latina), medicii îi spun „neoplazie” (care în greacă înseamnă „formațiune nouă”, uite la ce e bună greaca). Eu însă mereu l-am numit „amicul Fritz”¹, în italiană, pentru a-l simți mai apropiat și mai puțin agresiv.

¹ Expresia italiană *l'amico Fritz* se folosește pentru a indica aluziv o persoană al cărei nume se vrea trecut sub tăcere sau un lucru cu care s-a stabilit un raport despre care nu se dorește a se vorbi deschis. Expresia derivă din omonima comedie lirică în trei acte a lui Pietro Mascagni, reprezentată pentru prima oară la Roma în 1891. (N.T.)

Aceasta este o poveste despre cum mi-am trăit ultimele o sută de zile ale existenței mele pe planeta Pământ în compania amicului Fritz.

Și despre felul în care, contrar oricărui prognostic și oricărei logici, acestea au fost zilele cele mai fericite ale vieții mele.

Rezumatul episoadelor anterioare

Ajunși în acest punct e nevoie de un mic pas înapoi, altfel spus, de o scurtă recapitulare a existenței mele de până acum câteva luni, altfel nu prea înțelegeți despre ce e vorba, de parcă ați urmări seria a șasea din serialul *Lost: Naufragiații*.

Mă străduiesc să nu fiu prea plictisitor, mai întâi vă povestesc evenimentele fundamentale ale vieții mele, apoi vă prezint personajele, după care, dacă îmi permiteți, îmi voi îngădui, printre altele, câteva comentarii și considerații, pentru a ajunge în fine la încheiere, cu alte cuvinte, la ziua în care amicul Fritz a bătut *cioc-cioc* la poarta mea.

Numele meu adevărat e Lucio, care, într-o *hit parade* a numelor urâte, se plasează în mod indiscutabil pe locul șapte, după Pino, Rocco, Furio, Ruggero, Gino și inegalabilul Gennaro. Mama mea era moartă după marele Lucio Battisti, care în anii aceia se auzea din orice juke-box cântând *La canzone del sole*. Și uite așa mi-a fost ales autograful pentru totdeauna: Lucio Battistini. V-ați prins? Exact, aici e toată ironia, pentru că numele de familie al tatălui meu era Battistini! Acum înțelegeți de ce viața mea

a fost mereu plină de încercări? Imaginați-vă un puștan de prin anii '70, gras, plin de coșuri și cu lentile groase, de semăna cu o cârțiță, purtând un nume aproape omonim cu al celui mai mare cantautor italian și, fiți sinceri, până și voi m-ați fi luat în târbacă.

Recunosc, eram complexat, nefericit, mă simțeam un ratat. Astăzi mi s-ar fi zis, într-un mod mai pragmatic și aproape afectuos, un *nerd*². Precum cei care erau acuzați că răspândesc ciuma în romanul lui Manzoni³, aveam tot ce trebuia ca să izgonesc fetele din jurul meu: pasiunea pentru benzile desenate, pentru filmele horror și pentru piesele cantautorilor sinucigași.

Aveam doar două soluții viabile în viață: fie aș fi devenit un geniu al computerului și aș fi proiectat un sistem operațional într-un garaj, câștigând miliarde de dolari, fie aș fi intrat într-un supermarket cu o pușcă-mitralieră și aș fi făcut măcel. La o asemenea știre, toți vecinii, rudele și prietenii ar fi comentat fără să clipească: „Adevărul e că era cam ciudat!”

Am descoperit în schimb o a treia cale și, din rățoiul cel urât ce eram, m-am prefăcut în lebedă. Nu într-o super-lebedă ca în povești, dar într-o lebedă destul de onorabilă, cu notă de trecere. La paisprezece ani am slăbit douăzeci de kilograme, datorită în primul rând unui aprig uragan hormonal, și mi-am pus lentile de contact (realizate, asta nu știe nimeni, de un oculist neamț tare nesuferit, un anume Adolf Gaston Eugen Fick, un geniu absolut al secolului XX, dar inventate cu mai bine de 400 de ani

² Tocilar; persoană grea de cap. (N.red.)

³ Referire la romanul *Logodnicii* de Alessandro Manzoni, unul dintre cei mai mari scriitori italieni ai secolului al XIX-lea. (N.red.)

mai înainte de Măria Sa Leonardo da Vinci). Trei ani mai târziu, pe când nici nu eram încă major, am devenit cel mai tânăr campion italian de polo din Liga A, ceea ce nu era puțin lucru. De fapt, eram doar cel de-al doilea portar și aproape tot timpul stăteam în halat pe banca de rezerve, totuși în acel an am jucat niște frânturi de partidă, am apărut și o lovitură de pedeapsă, deci pot spune că titlul se pune!

Înotul a fost întotdeauna pasiunea mea, iubeam în special stilul „fluture”, pe care toți copiii îl numesc stilul „delfin”, dintr-un înnăscut simț logic, întrucât fluturii nu înoată. Nu am devenit niciodată un supercampion din pricina conflictului de interese cu cealaltă mare iubire a mea pe deplin împărtășită: pâinea, untul și dulceața. 110 calorii din felia de pâine + 75 din unt + 80 din dulceață fac un total de 265 de calorii. O luptă nedreaptă.

Cu multă trudă mi-am păstrat abdomenul pătrășos precum carapacea de țestoasă timp de zece ani, apoi, spre vârsta de douăzeci și șase de ani, m-am lăsat de competiții din cauza unui accident de motocicletă, care mi-a afectat serios ligamentul genunchiului, iar talia a început să se tot îngroașe. Conform cântarului meu atât de antipatic, am pus din nou pe mine cele douăzeci de kilograme pierdute în adolescență, ba poate și câteva în plus. Un fel de Chewbecca din *Războiul Stelelor* de 1,90 m și 110 kg. Vă rog totuși să nu mă faceți să-mi pierd calmul și să continuați să citiți.

Liceu umanist, polo, diploma de absolvent al Institutului Superior de Educație Fizică, zis și ISEF. La 28 de ani obțin o slujbă stabilă la o sală de sport. Nu la o sală de sport strălucitoare și fără cusur ca în filmele

cu John Travolta, ci la una de cartier, aflată la subsolul unui jalnic complex de blocuri de prin anii '50. Înăuntru e și o mică piscină cu faianță albastră decolorată, ce se visează renăscând și tapetând o *pool infinity* din sejururile în Caraibe organizate de Valtur. Sunt — și acum niște muzică triumfală, vă rog — instructor de înot, de gimnastică aerobică, de gaf (adică „gambe, abdomen, fese”) și mai ales de aquagym. Uneori sunt și antrenor personal dacă mi se cere, de regulă de către femei casnice disperate, de dimensiuni considerabile, care nu vor să depună armele așa ușor în fața inevitabilei liposucții. În fine, încerc să-mi câștig pâinea cu mâinile mele, care miros în permanență a clor. Apropo, știati că mirosul de clor, pe care îl cunoaștem cu toții de când eram mici, este degajat în urma reacției clorului ca atare cu urina celor ce se scaldă în piscină? Cu cât se simte mai puternic mirosul de clor, cu atât *nu* ar trebui să intrați în piscină. Să nu ziceți că nu v-am pus în gardă.

În concluzie, eu, care visam să devin căpitanul echipei naționale de polo, cu medalia olimpică pe piept și cu pielea de găină în timp ce se intonează tare imnul național, eram silit să mă resemnez și să fac doar munca aceea pe care viața o alesese pentru mine. Șase ore pe zi petrecute într-un subsol transformat în sală de sport, în care mirosul efortului se îmbină în mod magic cu cel al restaurantului vietnamez de alături. În timpul liber, însă, am izbutit să-mi împlinesc un vis, acela de a antrena o mică echipă de polo. Puștani între 14 și 15 ani, cea mai dificilă vârstă. I-am selecționat de la liceul unde predă soția mea și antrenamentele se țin la o piscină orășenească de câteva ori pe săptămână, cu rezultate, e drept, destul de dezamăgitoare. Anul trecut, foarte mult ne-am străduit

și foarte multe goluri am încasat. Poziția noastră în campionatul provincial, la categoria respectivă de vârstă, a fost un strălucit loc penultim; din fericire, nu se poate retrograda, întrucât mai jos de atât nu există nicio altă ligă. Anul acesta ne menținem fără strălucire pe la mijlocul clasamentului. Dar nu mă plâng, deoarece a-i învăța pe copii iubirea pentru sport este lucrul cel mai frumos din lume.

Așa e viața mea din punct de vedere profesional, dar există și latura cea mai importantă de care deja am pomenit: familia mea. Am cunoscut-o pe Paola când aveam douăzeci de ani, într-o berărie, era prietena unei prietene a colegei mele de la ISEF. De obicei, prietenele prietenelor colegelor mele de ISEF erau niște țări insipizi și lipsiți de grație. Paola însă, de cum a intrat în local, parcă era colorată cu un marker galben fosforescent, ce o făcea să iasă în evidență față de toate celelalte femei de acolo. Un semn galben ce îi străbătea întreaga siluetă, punând-o în valoare ca pe ceva ce trebuie reținut. Precum o frază ce trebuie învățată pe dinafară. După zece minute, plin de dibăcie, o și invitam să asiste la o partidă de polo (în care urma să-l implor pe antrenor să mă lase să joc și eu măcar zece minute). Pe vremea aceea, eram încă un profesionist, iar ea lucra în micuța cofetărie a părinților ei, ceea ce cu timpul a contribuit în mod substanțial la pierderea atât a greutateii mele ideale de sportiv, cât și a mușchilor mei abdominali. Specialitatea casei erau și sunt gogoșile sub formă de inelușe prăjite și cu zahăr pe deasupra. Parfumate, pufoase, având savoarea copilăriei. E o tradiție care se continuă de mai bine de treizeci de ani. Oscar, tatăl Paolei, deschide pe jumătate obloanele

cofetăriei sale deja de pe la două noaptea, astfel încât vampirii și cei ce freacă menta prin Trastevere se pot înfrupta primii din gogoșile aburinde și unsuroase. Acum, că soția lui nu mai e, cu cofetăria a rămas doar el și un ucenic de-al lui originar din Sri Lanka, vesel tot timpul, în vreme ce Paola a terminat Litere și Filosofie și, după o serie de slujbe temporare, a obținut o catedră la un liceu cu profil științific.

După câteva luni de la începutul poveștii noastre de dragoste (primele două luni sunt întotdeauna cele mai grozave, se știe), așa cum numai bărbații se pricep să facă, am procedat astfel încât Paola să mă părăsească: și anume am flirtat cu una, Monica, o fătucă din regiunea Marche, studentă la Psihologie și cu o mare aversiune față de epilatul axilelor.

Și astfel am pierdut-o din raza mea timp de opt ani. Amorul e doar o chestiune de sincronizare, iar noi pe atunci nu ne sincronizam deloc, fiindcă ea își dorea deja o familie, în timp ce eu nu-mi doream decât să mă împerechez cu toate femeile de vârstă fertilă de pe planetă, fie ele epilate sau nu. Două cerințe cam greu de conciliat.

Apoi, într-o bună zi, destinul a vrut să ne întâlnim din nou, într-un supermarket, la coadă. De fapt, din cauza schimbării de la „plete lungi blonde” la „păr tuns scurt șaten”, la început nici nu o recunoscusem și vreo zece minute i-am vorbit, convins fiind că e nepoata unei prietene de-ale bunicii mele. Dar nu i-am spus asta niciodată.

Am invitat-o imediat la cină. Și am apelat la străvechea tehnică legată de ghicitul în cărți. Să vă explic.

În Piazza Navona o vei găsi mereu pe tanti Lorenza, o bătrână care, de când lumea, ghicește în cărți. Are un teanc de cărți de tarot foarte uzate, părul alb prins într-o

coadă împletită strâns la ceafă și vorba dezinvoltă. Nu știe o boabă despre viitor, dar reușește să fraierească pe oricine, mai ales dacă joacă murdar. Eu mă foloseam de ea adesea, mai ales ca să impresionez fetele cu care eram. Tactica era următoarea (folosiți-o nestânjeniți, e fără drept de autor): plimbare romantică prin cea mai frumoasă piață a Romei, schimbăm câteva vorbe și, pe când trecem prin fața tarabei ghicitoare, eu îi arunc pe furie o hârtie mototolită. În acel bilet, complicea mea găsește toate datele biografice ale fetei în cauză, precum și referiri la gusturile sale și la puținele lucruri pe care le știu deja despre ea. La turul următor al pieței, eu voi fi lansat deja subiectul „paranormalului”, arătându-mă sceptic, în cazul în care ea crede în aceste lucruri, sau, dimpotrivă, convins, dacă ea e sceptică. Intră în acțiune faza a doua a planului: o invit să i se citească în cărți, așa, de amuzament. Nicio femeie din lume nu refuză. Și astfel, tanti Lorenza face spectacol printr-o incredibilă reconstrucție a vieții prezente, trecute și viitoare a naivei sale cliente. Trecutul și prezentul ei i le sugerasesm eu, viitorul nu e verificabil, una peste alta, efectul „misterului” e garantat, mai cu seamă când spune că „numele bărbatului vieții ei începe cu L”. L de la Lucio. Dacă fata folosită pe post de cobai deja credea într-o a cincea dimensiune, seara devine o experiență fundamentală a vieții sale spirituale, iar dacă era sceptică, acum fata e în stare de șoc. În ambele situații, eu profit de starea ei emoțională confuză, iar faptul de a fi asistat împreună la un eveniment paranormal nu poate decât să ne unească sufletele și, de regulă, chiar și trupurile. Nu știu dacă vreuna dintre ele s-o fi prins de micul meu truc, în orice caz, vă asigur că funcționează. Celui care îmi spune că paranormalul e o gogoriță de zile mari,